Ч. 80. Середа 24 (11) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новий угорский кабінет. — Справа хорватска. — Бомбардоване Дарданелїв. — Ворохобня в Марокку.

В суботу іменував Цїсар на місце димісіонованого ґр. Кін-Гедервария президентом міністрів угорского кабінету дотеперішного міністра фінансів Володислава Люкача. Ще того самого дня по іменованю Люкач почав переговорювати з провідниками партий передовсїм з партиї працї, а то з ґр. Стефаном Тисою. Переговори з опозицією переведе Люкач сего тиждня. Як они випадуть, годі ворожити, але цікаво, що про відношенє опозициї до нового правительства сказав провідник опозициї, Юст: „Опозиция не буде продовжати технїчної обструкциї, коли проґрама на якій Люкач обняв свій уряд, вдоволить опозицию. Але коли его проґрама не буде відповідати нашим домаганям, тодї технїчна обструкция потреває довше, бо ми полїтики осіб не ведемо“.

Люкач постарав ся вже о спопуляризоване своєї проґрами, від якої, як сказано, залежить дальша тактика опозициї. Отже він наміряє обострити реґулямін сойму, але рівночасно завести загальне, виконуване в громадах право голосованя. Крім сего плянують ся деякі постанови, що будуть мати на оцї охорону національних інтересів. Голосоване має бути в культурнїйших виборчих округах тайне, в инших явне. Кажуть, що Люкач для сеї проґрами має вже позискану сю часть опозициї, яка вже змучена обструкцією.

Сего тиждня, правдоподібно нинї поїде Люкач до Відня предложити Цїсареви лїсту нового міністерства. В середу має бути новий премієр заприсяжений.

Як дальше доносять з Будапешту, Люкач утворив новий кабінет, задержуючи для себе теку міністра справ внутрішних. Міністром скарбу є Іван Телески, бувший секретар в міністерстві скарбу, міністром Хорватиї тайний радник Ґеза Йосипович. Решта міністрів то члени кабінету Гедервария. Лисгу міністрів передано кабінетовій канцеляриї. Новий кабінет відбув передвчера передполуднем під проводом Люкача нараду при участи обох нових міністрів.

В суботу відбула ся у Відни в будкину парляменту кількагодинна нарада хорватских делеґатів з Австриї і з Угорщини в справі відносин в Хорватиї, які повстали в наслідок диктатури. Нарадам проводив посол австрийского парляменту Бянкіні. Наперед посли з Хорватиї: Брібічевіч, Будісавлєвіч, Пребеґ і Горват здали звіт про послїдні подїї в Хорватиї і Славониї. По просторій дебатї сконстатовано, що нема великої надїї на скоре знесене виїмкового стану і тому треба з цїлою силою напирати на рішаючі чинники, щоби як найскорше привернено конституцийні відносини в Хорватиї і Славониї. Вказувано також на те, щоби в обох парляментах, у Відни і Будапештї та в австрийскій і угорскій делеґациї почати як найострійшу боротьбу, коли би новий угорский президент міністрів Люкач не змінив дотеперішної полїтики в Хорватиї. Що до тактики не принято жадних конкретних постанов. В справі веденя дальшої протестуючої акциї в австрийскім парляментї відбудуть нараду оба південно-славяньскі клюби. В австрийскій делеґациї обговорять хорватскі відносини яко заступники полудневих Славян делеґати Цінґрія і Спінчіч; але що дел. Спінчіч нездужає, то промовить его заступник Мандіч. Про трактоване обговорюваної справи в угорскім соймі полишено рішенє хорватскій ґрупі в Будапештї. Опісля висловлено також погляд, що чотири делеґацийні мандати угорских послів через завішене конституциї стратили свою леґальність і длятого Хорвати не мали би брати участи в угорских делеґациях. Вкінци вказувано на те, щоби заступники Хорватів цїлої монархії оставали в постійнім порозуміню і інформували себе взаїмно як найдокладнїйше про подїї в Загребі, Будапештї і Відни. Вкінци рішено, щоби ся нарада хорватских делеґатів була перманентною о стілько

ЮРА.

(З німецкого — Анни Кродасан-Руст).

(Конець).

Ждати, знов ждати. Чи можливе щось таке? Він вже сказав її тай она сама признала, що такий сурдут і такий капелюх він мусить мати, як всякий приличний молодець, а тодї допера можна буде поговорити.

Що єму діяти? Юра не думав нїколи дальше, як до сего дня заплати. Пішов би тодї на найблизший ярмарок і справив би собі те, що зробило би его приличним молодцем. Ба, що єму тепер діяти?

Він заревів би радо і закричав, кинув би ся на дорогу, качав ся й кусав траву з лютости.

Юра поплів ся до дому. Ставляв одну ногу розважно поперед другої і перед дверми дому всипав гроші до кишенї. Дивив ся пустим зором і виглядав як перше, коли висиджував на камінних сходах почти, не знаючи, чого хоче. Не поздоровив навіть молодої панї в переходї, не чув еї здивованого: „Ов, Юра!“

— Та бо Юра залюблений, — жалувала ся панї перед чоловіком — нї, оно не добре. Він вже не чує і не видить, а все через ту шляму. Побачиш, оно не скінчить ся добре, так дальше не може бути.

Які то ті мужчини, они все держать разом! Інжинїр став виразно боронити Юру.

— Пусте! Юра такий як все, цїлком такий, я не добачую в нїм нїякої зміни.

— Ти не добачуєш! — глузувала она явно, підчеркуючи нездогадливість чоловіка і бачучи солїдарність, яка вяже всїх мужчин, не могла видержати, щоб виходячи, не сказати побідоносно:

— А всьому винна лише она, я її не вірю, о, не вірю! Ми ще чогось доживемо!

На другий день прийшла катастрофа, яку прочувала молода жінка.

Служниця наділа шовкову блюзку і нараз нестало 20-коронівки, що лежала на бюрку пана. Що ті дві обставини стояли в найтіснїйшій звязи, не було найменшого сумніву. Вправдї Юра дістав нараз новий сурдут і новий капелюх, але паньство не сумнївало ся анї на хвилю і годило ся в однім: Юра не взяв гроший, Юра не зробив би щось такого, деж там! Се було би сьмішне!

А всеж таки Юра взяв і се не обтяжало его совісти анї дрібку. В домі кипіло від підозрінь та обжалувань, служници докоряли і прямо приневолювали еї признати ся до вини, але що се его обходило? Він мав свій сурдут, мав свій капелюх, більше не потребував нїчого, з тим був конець всякій бідї. Чому не мав би він взяти гроший, що лежали на верха, чейже він мусів мати сурдут!

Мабуть такий Юра вдав ся, що надївши на себе горячо бажаний стрій, не скакав з радости. Та хоч був тепер хлопцем не менше як тодї, коли терпів, все таки показував зуби (щіточки до зубів на жаль не мав) і по дорозї до мешканя інжинїра все гласкав рукою по грубім сурдутї та водив пальцями по ґузиках. А капелюха не був би зняв за нїяку цїну в сьвітї, хоч при липневій спецї піт спливав єму струями по лици. Тепер він осягнув свою цїль, тепер нїчо єму не хибує.

О бідний Юро! На жаль захибувало дуже богато. Служниця, будь-що-будь подразнена неласкавим поведенєм панів, вибухла пискливим сьміхом, коли узріла Юру в сурдутї, облитого потом, закутаного в грубу материю як в кіньску дергу, з капелюхом на чубку, так що зпоза крисів ледви видко було головку, — тим сьміхом, що так гарно надавав ся до еї мігдаловатих очий а так разив супротив еї носа. Она обернула швидким рухом збентеженого Юру на всї сторони і сьміяла ся, сьміяла ся без упину, аж мусїла сїсти і простягнувши зі стільця далеко ноги, реготала ся з безрадного хлопця, що стояв з роззявленим ротом та ждав, поки она перестане.

Довго мусів ждати сьвіжо вистровний Юра. Аж вкінци прийшла несподіванка. Не тому, щоби она перестала, як він сего бажав, нї, она схопила ся нагло, плеснула его кілька ра-

о скілько треба би було знов скликати їх від випадку до випадку на спільну нараду.

Акцию, яку розпочала італіяньска фльота на Архіпеляґу а головно в Дарданелях, поясняють не лише непевностию посередництва держав, але також примусовим положенєм італіяньского правительства. Чим довше протягає ся війна в Тріполісї без рішучого висліду, тим сильнїйшим стає напір публичної опінії на правительство, щоби оно всїми способами старало ся як найскорше закінчити війну. Італіяньске правительство не може знов уступити, хиба іти вперед і тому зважило ся на такий крок, як острілюванє Дарданелів.

Тепер заходить питанє, як піде ся справа дальше, коли Італіянцї рішили ся заатакувати саму Туреччину. Можна певно твердити, що Італія не зробила того з легким серцем, лише по зрілій розвазї. Поминувши те, що она мусїла приготовити ся на всякі мілітарні перешкоди — то в гру входили тут ще инші непевности а іменно зачепленє інтересу спокійних держав. Одним словом є то крок, якого наслідки годі на разї предвидїти. Вправдї Італія має право зачепити Дарданелї, бо тим не нарушує ніяких европейских міждержавних договорів.* Істнуючі договори дотикають лише мирного стану, а підчас війни може кожда воююча сторона після власного узнаня добирати средств против свого ворога, коли не нарушує невтральности. За те виринає питанє, чи Італія зможе так запяти Дарданелї, щоби могла осягнути свою цїль, коли зважити, що самі Дарданелї є знаменито укріплені цїлим рядом кріпостий найновійшої конструкциї.

Можливо, що Італія сподїває ся вже самим нападом на Дарданелї спонукати Туреччину відступити їй Триполіс. Однак дотепері-шнє становище турецкого правительства як і турецкого парляменту зовсїм на те не вказує. В виду того не лишає ся Італіянцям нічого иншого, як цїлу свою силу звернути против Тріполісу та его заняти, в противнім случаю війна буде тягнути ся в безконечність та спричинить цїлковиту фінансову руїну Італії.

Не видко також, щоби европейскі держави схотїли приспішити інтервенцию в користь мира. Найбільше могла би тут вчинити Анґлія. Німеччина не хоче мішати ся дуже в сю справу, бо сама мусить при тім пильнувати своїх політичних та економічних інтересів, а Росия також не хотїла би вийти з так доброї нагоди з пожними руками. Тому на разї стоїть справа на мертвій точцї.

Про положенє по бомбардованю Дарданелїв доносять з Константинополя: Богато кораблїв, які мали виплинути на Середземне море і до Архіпеляґу, остало в портах. Телеґрафічне полученє з Архіпеляґом і побережем азийским перерване, бо Італіянцї перетяли кабель аж в чотирох місцях. Телеґрами пересилають ся при помочи оптичного телеґрафу. Прибув сюди комендант Дарданелїв та казав, що 2 італіяньскі кораблї зістали тяжко ушкоджені.

Парискі дневники стверджують, що ворохобня в Феї була підготовлена войском султана. Вже кровавий напад на французкого інструктора дня 9 с. м. доказував, що Марокканцї ладять ся до ворохобнї. Ворохобня вибухла в середу рівночасно в ріжних відділах султаньских войск, що було порозумінє і дїлано після обдуманого пляну.

Французкі інструктори о стілько завинили, що не здавали собі справи з відмінного настрою Марокканцїв, бо треба було при орґанїзациї марокканьского войска поступати дещо оглядн ійше і свобіднїйше, ніж то робили французкі інструктори. У всякім случаю войскове положенє Франциї в Мароккү добре, бо Французи мають в західнім Марокку 16.700 вояків европейских і 7.500 кольоніяльних.

Рівнож в инших частях Марокка населенє ворохобить ся. І так збунтували ся племена Уджди і напали на Французів. В Феї збунтувала ся була навіть поліция. — Після послїдних вістий ворохобню удало ся Французам здавити.

Новинки.

Львів, 23 цьвітня 1912.

— З подорожи Найдост. Архікн. Кароля Франц Йосифа. Із Станиславівщини пишуть до „Руслана": Коли Найдост. Архікнязь при особенно сприяючій погодї виїхав дня 14 цьвітня рано із Калуша, витали его найкрасше села станиславівского повіта як Боднарів, Майдан, Павелче, Пасічна, Угорники. Ориґінальна була брама триюмфальна в Боднарові, прикрашена рускими хоругвами і гербами з написом: „Витай нам Достойний Архікнязю" — та замітна тим, що живі ялицї лучили в обох боків убрані смеречиною та цьвітами ворота, при котрих повитали Архікнязя дві жінки в старохшляхоцкій ноші в синьо-жовтими лентами. По привітній промові начальника громади, архікнязь видячи в руках начальника хліб і сіль, запитав ся з усьміхом місцевого пароха: „Soll ich dies Brot und Salz mitnehmen?" (Чи маю той хліб і сіль забрати з собою?) На то відповів парох: „Das ist eine solche ruthenische Sitte beim Begrüssen". (То такий руский звичай при повитаню). Поцїлувавши з рук сьвященика руского діскос а покроплений лат. місцевим сьвящеником дав знак до відходу, на котрий обі жінки в лентах отворили ворота серед співу: „Христос воскресе". Відтак йшов архікнязь, користаючи з пречудної погоди, майже до Майдану пішки, де рівнож гарно привитало его місцеве населенє — хлїбом солию, але прибраною гарними писанками. Ввічливий архікнязь попросив о писанки та подякувавши за привіт, рушив в дальшу дорогу, де відтак витали его в Павелчу.

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цїсар переніс радника висшого суду краєв. Мар. Адольфа в Чорткові до Самбора та іменував радниками висшого суду краєв. Ярослава Ільницкого в краєвім судї у Львові і радника висш суду краєвого дра Ів. Дрезїньского в Перемишли га радника суду краєв. дра Йос. Пйонтковского у Львові; дальше радниками висш. суду краєвого в трибуналах І інстанциї радників суду краєвого в Самборі, К. Райнера для Коломиї і Ігн. Красовского для Чорткова; радників суду краєв. у Львові: дра Едварда Шулїславского і дра Альфр. Мінца у Львові; наконець радників суду краєв.: дра Ізид. Мінцера в Чернївцях і Ів. Хлямтача у Львові, обох з полишенєм на догеперішних посадах.

П. Міністер рільництва іменував старших лїкарів ветеринарийних: Волод. Федоровича і Ів. Пискорского інспекторами ветеринарийними в Намістництві у Львові.

— З ц. к. акад. ґімназиї у Львові. Матуральні письменні іспити розпічнуть ся в тут заведеню для публичних учеників і для екстерністів в понедїлок дня 13 мая с. р. о 8 годині рано, а устний іспит дня 1 червня с. р. — *Іл. Кокорудз*, ц. к. Директор.

— Дрібні вісти. Більшу посїлість в Городенцї, а то 7000 морґів землї і фабричні заведеня купив від бар. Ромашкана кн. Андрій Любомирский. — В Золочеві відобрав собі житє капітан 80 пп. Мих. Романовский. Причиною самоубийства були клопоти фінансові. — В касї австро-угорского банку у Відни явив ся оногди якийсь мужчина і виміняв 100 фальшивих банкнотів 100-коронових на добрі банкноти по 1000 К. Завим касиєр спостеріг ся, за фальшівником і слїд пропав.

зів з права та з ліва і видала зі себе голос, що починав ся як сьміх а кінчив ся зневажливим воркотом. Потім задерла ніс до гори і трїснула за собою дверима.

Забрала ся. А він стояв і не знав, що з собою діяти. Чи помогли ему сурдут і капелюх? Тяжко було ему тут знайти ся як слїд. Найвідповіднїйше було б сховати ся в яку діру, а що нї одна не являла ся ему на поміч, остав ся в кухни як стовп і глядів в кут, з обвислою долїшною губою та все ще з грубим капелюхом на заклопотаній голові.

На коритари тимчасом вибухла буря, що перемінила ся в крик і сїпанину та перенесла ся до їдальні. Він чув, що крик счинив ся іззa гроший, чув нарікання на безличність і злодійство, але не рушав ся. Вкінци гамір стих і попри вікно кухнї зашелестїла з розмахом служниця, шовкова блюзка зашуміла і парасолька отворила ся з лопотом.

Він стояв і глядів і був би до нинї ще стояв — що було би важне з огляду на закінченє сего оповіданя — як би молода панї не прогнала его сердитим голосом з кухнї. Тодї Юра вибрав ся до дому.

На другий день ему стало ясно, що дівчини в домі інжиніра більше не побачить. Високо, ген високо має она мешкати, як та дорога, далеко на горі. Юра зaждав до недїлї. Високо, ген високо, як та дорога далеко на горі.

Новий сурдут зложив у кут, вирівнав гладко, бо коштував грошi, а на верха поклав капелюх.

В камизельцї та простоволосий вибрав ся в дорогу. Вийшовши з хати, де звичайно спав, минув байдужно мешканє інжиніра, навіть оком на него не глянув. Ішов просто, серед жаркої спеки, вздовш шляху, де шини мигтїли як розпалений метал, де всьо тремтїло в жарі сонця.

У відчиненім вікнї стояла молода панї і дивила ся за ним.

— Куди то йде Юра в таку страшну спеку? Можна згинути від удару сонця! Та без капелюха...

Інжинір пробурмотів щось у відповідь. Він саме засипляв; дрімав, як звичайно, в недїлю по обідї і грубі каплї поту виступили на чоло. Не розумів уже, що говорила жінка.

Юра йшов усе дальше. Нараз він змиркував, що йде поволїйше. Тодї він пристанув і хотів озирнутись на шлях, але був занадто утомлений і посунув ся знову поволи наперед, нога за ногою... Шини блестїли, піднимали ся, спускались, спинали ся незвичайно стрімко в гору.

Але що се? Він прецї не пив! Хотів взяти ся за голову, що немов крутила ся, але занехав се і пішов дальше.

Шини спинали ся все висше, крутили ся, мішали ся разом, потім бігли довкола него і кругом стало зовсїм мрачно... А все таки він бачив далеко парасольку, що наближала ся до ліса.

Він скрутив і от она тут, так, виразнїсїнько о н а, але не сама, мала когось при собі... І той другий нараз схилив ся, вигнув їй голову назад і поцїлував еї. Чорний Італіянець! Собака, драбуга! Але добре, що він знає, яка она!

І Юра почвалив наперед, заточуючись, захоплював воздух, простягнувши далеко від себе руки і з піднесеною головою глядів у жаряче сонце. Нараз щось ударило его нечайно, серед шляху, в білїсїнький день.

— Боже! Юра впав і не рухаєть ся більше! — скричала молода панї, будячи чоловіка

— Чорт его бери, нехай виспить ся з похміля! — лютив ся інжнір і обтер собі ніс, бо аж сюди заплила одна з грубих капель.

Жінка, напів стревожена, напів зацїкавлена, як се у женщин буває, не витерпіла, щоб не поглянути за Юрою, котрий більше не підніс ся.

Юра не був підхмелений, як се житеві практики несправедливо могли би підозрівати. Хто лиш трохи слїдив хід сеї правдивої історії, не буде присягати, що він помер на докори совісти. Також не була се любов, що его убила, так нагло, як дехто схоче припускати. Юра помер цїлком просто — від удару сонця.

— **Матура в ґімназиях** в лїтнім реченци 1912 р. відбуде ся: В Бродах 10 червня; в Бережанах 10 червня; в Бучачи 14 червня; в Дрогобичи 10; в Ярославі 22; в Коломиї в рускій ґімназиї 14; у Львові в академічній (рускій) ґімназиї 1 червня; на філії 1; в Перемишли в рускій ґімназиї 1; в Самборі 17; в філії 11; в Сяноцї 13 червня; в Стрию 31 мая; в філії 1 червня; в Тернополи в рускій ґімназиї 14 червня; — приватній женьскій ґімназиї Софії Стржалковскої у Львові 25 мая; — в реальних школах: в Ярославі 11 червня; у Львові в шк. I. дня 1 червня; шк. II. 1 червня; в Снятинї 11 червня; в Станиславові 11 червня; в Тернополи 3 червня.

— **Дальші оповіданя очевидців з „Тітаніка“.** Телеґрафіст з „Тітаніка“ Брід розповідає: Я увільнив зі служби мого товариша Філїпса. Около 10 год. прийшов до мене капітан і сказав, що ми стовкнулись з ледовою горою. По 10 мінутах прийшов знову і сказав: Дайте міжнародний знак о поміч! Ми спершу не понимали того, як в грізнім знаходимо ся положеню а Філїпс ще собі жартував, але остаточно дав знак. Перший корабель, що відозвав ся на наш знак, був „Франкфурт“. Телеґрафіст того корабля побіг сейчас до свого капітана, щоби єго про се повідомити, але як вернув знов до апарату, почув від нас, що „Тітанік“ вже потапає. Аж слїдуючий корабель „Карпатія“ відповів, що прийде нам на поміч. Я побіг сейчас сказати се капітанови. На покладі був великий натовп, але ніякої бійки, про яку менї оповідали. Коли я вернув, давав Філїпс „Карпатиї“ близші поясненя про наше положенє. Я бігав тимчасом то до капітана то до него і передав прикази капітана в справі сиґналів. Я бачив, як ратункові лодки відпливали від корабля, котрий щораз більше потапав. Апарат ділав щораз близше. Капітан інформував нас, вода дістала ся вже до машин, що кітли вже довго не видержать. Філїпс анї на хвилю не рушав ся з місця і давав сиґнал за сиґналом. Відізвав ся тепер корабель „Олімпія“. Послїдний сиґнал, який ми єму післали, звучав: „Ми вже майже цїлком під водою!“ Коли Філїпс се телеґрафував, стягнув я з него черевики і наложив на него ратунковий пояс. — Філїпс промовив з усьміхом: „Поглянь но, чи нема де якої лодки або щонебудь до плаваня!“ Я оглянув ся і побачив складану лодку недалеко комина. Єї витягало 12 людий і я прийшов їм також на поміч, бо була дуже тяжка. Тужливим оком поглянув я на лодку, бо се була послїдна. Я побіг до Філїпса і закликав: „Послїдна лодка вже пішла!“ Тепер почув я голос капітана через трубу: „Люди, ви свій обовязок сповнили; ви вже більше нічо не вдієте. Виходіть із своїх кабін. Тепер кождий дбайте сам про себе. Звільняю вас від обовязку“. Я поглянув на поклад. Филї моря вже єго заливали. Філїпс однак ще дальше сидів при апараті і сиґналізував ще з 10 мінут по увільняючім розказі капітана. Я побіг, щоби забрати свої гроші, а в тій хвили прибігає до Філїпса якийсь топник і здирає з него ратунковий пояс. Я кинув ся на того топника і потягнув єго так, що здає ся, не зараз він встав, як повалив ся на поміст. Ми оба з Філїпсом побігли на поклад і тут розлучили ся тай більше я єго вже не видів. Через весь той час грала орхестра марша.

Я побіг до послїдної лодки, коло котрої мучило ся кільканайцять мужчин, щоби спустити єї на воду. Але якраз в тій хвили вдарила морска филя і змела лодку разом з нами. Лодка перевернула ся, а менї удало ся видобути ся спід неї і я почав плавати по водї. Я плавав так до 150 стіп і спостеріг, що лодка знов вийшла на верх і менї удало ся влїзти до неї. Довкола плавали сотки людий і сотки потапали.

Корабель в тій хвили представляв страшний вид. Дим і полумінь бухали з коминів внаслїдок експльозиї машин, котрої однак не було чути. Відтак корабель мов качка занурив ся головою в долину. Рівночасно було чути, як грала музика. З орхестри всї люди згинули. Я відплив був може на яких 150 стіп від корабля, коли він зачав потапати. Була страшна студінь. По якімсь часї чую, що потапаю. Як би з просоня виджу якусь лодку, що надпливає і якась рука тягне мене до середини. Була то тота сама лодка, з котрої я перед тим вилетів. Хтось менї сів на ноги, але я того зовсїм не відчував.

Вид потапаючих людий був страшний. Нараз і наша лодка зачинає потапати. Знову чую воду над собою і нараз когось побіч себе, що мене вхопив. Виджу якесь сьвітло. То була вже „Карпатія“. Нас витягнено на „Карпатію“ одного за другим. Один лежачий в кутї був вже неживий. Я пізнав, що то був Філїпс, мій товариш телеґрафіст, котрий помер внаслїдок студени і утрати сил. Придушена нога мене дуже болїла, мимо того при помочи сильних рук вилїз я по драбинї до корабельного шпиталя. Там позістав ся, доки мене не завізвано на поміч товаришеви, котрого від утоми вже єили опускали. Апарат анї на хвильку не спочивав.

Топник, котрий в хвили, коли корабель потапав, стояв коло капітна Сміта на командантскім містку, оповідає, що коли спущено послїдну лодку, капітан стоячи вже по колїна у водї, відозвав ся до моряків: Хлопцї, ви сповнили свій обовязок, нїчого вже від вас не жадаю, тепер нехай кождий сам про себе дбає! Бог з вами! Відтак взяв капітан на руки якусь дитину, що стояла коло него і плакала та кинув ся з нею у воду. Ірляндець Кормік потвердив то зізнанє і додав, що капітан Сміт примістив ще дитину на лодцї, але сам не хотів всїсти до неї.

Виходить щораз більше на верх, що найбільша а може й одинока вина за цїлу катастрофу „Тітаніка“ спадає на Ісмея, презеса товариства White Star Line (Лінія Білої Звьізди) котрий хотів, щоби найбільший і найпишнїйший корабель заімпонував цїлому сьвітови ще й наскорною їздою. Ісмей жадав від капітана корабля, Сміта, щоби той їхав як найскорше, а коли Сміт тому спротивив ся, то Ісмей таки виразно єму то приказав. Ісмей хотів навіть втїкати і єго приятелї вже все приготовили були для него і вже чекав корабель на него, але власти Сполучених Держав ще в пору о тім довідали ся і арештували Ісмея. Сьвідки кажуть, що дїйстним комендантом корабля був Ісмей і стояв безнастанно на командантскім містку а Сміт лиш виконував єго прикази.

— **Білети абонаментові на зелїзницях державних.** Почавши від 1 мая до кінця вересня с. р. будуть видавати каси особові на стациях: Хирів, Дрогобич, Лавочне, Львів, Лупків, Нове Загірє, Перемишль, Стрий, Тернопіль і бюро міске ц. к. зелїзниць державних у Львові (пасаж Гавсмана) подібно як попередних лїт знижені сезонові білети абонаментові, важні на шляхах ц. к. зелїзниць державних.

Згадані білети уложені суть в ґрупи поділені на поодинокі округи зелїзничі з важностию 15 або 30 дневною.

Білети абонаментові на сезон від 1 мая до 30 вересня видає ся по слїдуючих цїнах: з важностию на 15 днів коштує I. кл. 66 кор., II. кл. 46 кор., а III. кл. 26 кор. З важностию 30-дневною коштує I. кл. 98 кор., II. кл. 66 кор., а III. кл. 40 кор.

Телеґрами.

Відень 23 цьвітня. Палата послів. По приступленю до порядку дневного хорватский посол Дулїбіч забрав голос в цїли докінченя бесїди, котру розпочав на попереднім засїданю в першім читаню предложень урядничих.

Вашінґтон 23 цьвітня. Четвертий офіцир корабля „Тітанік“ Боксгаль зізнав перед комісиєю сенату, що до послїдної хвилї давав сиґнали ракетами, хотячи звернути увагу корабля, котрий плив перед кораблем „Тітанік“. Сьвітла того корабля виділи з покладу „Тітаніка“ і не здавало ся, щоби він був в значній віддали від него.

Петербург 23 цьвітня. Дума радила вчера над інтерпеляциєю октябристів, кадетів і социялїстів в справі кровавих подій в копальнях золота над Леною, при чім убито 250 робітників а 270 зранено. Ґучков зазначив, що робітники не допустились ніяких насильств і не було причини до робленя ужитку з оружия зі сторони войска.

Пекін 23 цьвітня. Правительство знесло уряд кольоніяльний з тим умотивованем, що Монґолія, Тібет і хіньский Туркестан суть тепер частями републики і нема вже тепер кольоній.

Урмія 23 цьвітня. Позаяк на передмістю Діза знайдено тїло российского дезертира, велїв российский комендант острілювати місцевість і знищено 8 домів.

Надіслане.

— **Конкурс.** Супроти недостачі відповідної лектури для нашої молодежи, розписує отсим Видїл Руского Товариства педаґоґічного у Львові (ул. Мохнацкого ч. 12) конкурс на оповіданя і повісти, поезиї, драми, комедийки, казки, описи подорожий, популярно-наукові розвідки і т. и. і просить їх присилати по змозї як найскорше або на адресу видїлу або прямо на адресу голови видавничої комісиї товариства дра Остапа Макарушки (ул. Мохнацкого ч. 12).

Пожадані є передовсїм оріґінальні твори, що будуть ремунеровані по 60 корон (виїмково і висше) від аркуша друку (мала вісімка), але будуть приймати ся й добрі переклади з европейских лїтератур—гонорар за них після умови. Особливу увагу звертає ся на недостачу у нас історичних оповідань і повістий, патріотичних поезий і сьпіванок для молодежи. Проте видїл товариства видав би радо збірник деклямаций і збірник пісень з нотами.

Свої твори можуть автори присилати колинебудь, не вяжучись ніяким реченцем, однак добре би було випечатати деякі твори як найскорше, щоби вже сего року могли послужити на премії для шкільної молодежи. Однак звертає ся увагу, що мірилом вартости творів не має бути питанє, чи який твір узискає одобренє Ради шк. кр. на премії для молодежи, чи нї, тільки питанє, чи він справдї буде цїнним для неї духовим кормом. Обєм твору може бути довільний.

За Головний Видїл:

о. *Тит Войнаровский,* голова. *Константина Малицка,* секретарка.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).